

for denne Bestemmelse om Børnefradraget, at det er muligt, at man ikke benytter den. Man skal ikke give den højtærede Indenrigsminister og hans Repræsentant her blot saa megen Fordel i Diskussionen, som kan ligge i, at man siger, det er muligt, at man ikke benytter Bestemmelsen. I saa Henseende er jeg enig med den højtærede Minister. Jeg ser saaledes paa det, at let vil man ikke kunne komme udenom, og det har jo heller ikke været Meningen at komme udenom det. Og desuden, det er næsten ikke tænkeligt, at man i den Tid, der er tilbage, inden Skatteaaret begynder, skulde have forandret Mening om, hvorledes Københavns Kommunes Forhold var, saaledes at man veg tilbage paa dette Punkt. Jeg vil værge mig imod, og jeg tror, at det ærede Medlem ogsaa vil værge sig imod, at den højtærede tilstedeværende Minister skal drage den Konsekvens af vor Diskussion og tilsyneladende Uenighed, at man nu hellere skulde vedtage et Børnefradrag paa indtil 400 Kr. Jeg haaber da, at det ærede Medlem og jeg er ganske enige om, at den Konsekvens kan man ikke drage; det er ikke muligt for os ved anden Behandling, hvis der stilles Ændringsforslag derom, at gaa bort fra det, der er vedtaget i Folketinget.

Minister Berntsen: Nej, det ærede Medlem har ikke Ret i, at der er nogen Uoverensstemmelse mellem Indenrigsministeren og mig i Betragtningen af hele dette Forhold. Jeg har ogsaa i mine tidligere Foredrag sagt, at Forholdet er saaledes, som det er paavist af min Kollega Indenrigsministeren, at Københavns Kommune ikke er saaledes finansielt stillet, at den kan taale at bære en saa stor Udgift, som det vil koste at sætte Børnefradraget op til 500 Kr., nemlig $1\frac{1}{2}$ Million. Man er jo heller ikke saa sikker paa, at det kan lade sig gøre. Vi er enige om, at Københavns Kommune staar ret svagt. Det ærede 10de Medlem for 1ste Kreds ved jo ikke, hvad Indtægt Skatten vil give Københavns Kommune, det ved ingen, og naar man er saa usikker med Hensyn til, hvorledes den finansielle Tilstand vil blive, at man overfor Befolkningen, overfor de smaa i Samfundet, som man her vilde komme i Møde, maa reservere sig, idet man ikke ved, om man tør vove at gaa op til de 500 Kr., eller om man maa blive staaende ved de 400 Kr., saa synes jeg, at man vilde handle klogere ved at se paa Forholdene, som de er, og blive staaende ved det, som det er muligt at

gennemføre uden for store økonomiske Vanskeligheder.

Jeg havde ikke ventet, at jeg skulde faa det Udbytte af Forhandlingen, at det ærede 18de tingvalgte Medlem (Brandes) og det ærede 10de Medlem for 1ste Kreds (Hedebol) til syvende og sidst skulde komme i Uoverensstemmelse med hinanden. Det ærede Medlem vil dog hævde, at begge de to Medlemmer, naar det kommer til Stykket, stemmer for de 500 Kr., uagtet det ærede 18de tingvalgte Medlem er paa det rene med, at det er højst usandsynligt, at Københavns Kommune har Raad dertil (*Brandes*: Det har jeg aldrig sagt!). Jeg har faaet det Indtryk, at Københavns Kommune er saa daarligt stillet. Men jeg har en anden Grund til i det hele at fraaade dette Princip. Opretholdelse, og det er den, at det vil faa Følger ogsaa ude over Landet. Der vil blive en Agitation omkring i Bykommuner og Landkommuner for at faa Børnefradraget sat op, og jeg tror ikke, det er værd at rejse denne Diskussion.

Peder Hedebol: Nu er jo Diskussionen mellem det ærede 18de tingvalgte Medlem (Brandes) og mig ved at komme ind paa helt andre, meget mere forsonlige Baner, idet nemlig det ærede Medlem retter Formaninger til mig. Det er jeg, skal jeg gerne indrømme, ikke for gammel til at tage imod; jeg hører gerne paa Formaninger og Vejledninger fra ældre Kolleger og skal gerne tage det, som det ærede Medlem i den Henseende har sagt, til Efterretning. Men jeg synes ikke, at det ærede Medlem behøvede at kalde mig frem til en ny Forsikring om, at jeg og mit Parti stemmer for, at Børnefradraget skal kunne være indtil 500 Kr. Det har jeg jo sagt gentagne Gange, naar jeg har haft Ordet, og nu skal jeg for Tydeligheds Skyld gentage endnu en Gang, at saaledes er Standpunktet for mit Partis Vedkommende.

Den højtærede Minister gentog nu, at man ikke i Københavns Kommune ved, hvad Indtægt Skatten vil give. Ja, det er jo, for at blive i den Sprogbrug, der har været fremme i denne Debat, teoretisk rigtigt. Naar man i en stor Kommune skal budgettene sine Indtægter og sine Udgifter — og det gælder ikke mindst med Hensyn til Skattebilaget —, saa kender vi i hvert Fald i København ikke nogen anden Maade at gaa frem paa end at spørge de sagkyndige Embedsmænd, hvorledes de vurderer Situationen, hvorledes de skønner, man kan ansætte disse Poster paa det kommende Aars